

ĢENERĀLADVOKĀTES JULIANAS KOKOTES [*JULIANE KOKOTT*]

SECINĀJUMI,

sniegti 2009. gada 23. aprīlī¹

I — Ievads

1. Izskatāmā lieta ir par jautājumu, kādos gadījumos Kopienu tiesību aktos ir jānorāda juridiskais pamats un kādas sekas rada nepieciešamās informācijas neesamība.

2. Prasības priekšmets ir Eiropas Savienības Padomes lēmums, ar kuru dara zināmu nostāju, kas jāpieņem Eiropas Kopienas vārdā par konkrētiem priekšlikumiem, kuri iesniegti izskatīšanai Vašingtonas konvencijas (Konvencija par starptautisko tirdzniecību ar apdraudētajām savvaļas dzīvnieku un augu sugām, *CITES*²) ligumslēdzēju pušu četrpadsmitajā konferencē no 2007. gada 3. līdz 15. jūnijam. Eiropas Kopienu Komisija lūdz atcelt šo lēmumu, jo lēmumā Padome nav norādījusi juridisko pamatu.

II — Atbilstošās tiesību normas

3. EKL 253. pantā ir noteikts:

“Regulās, direktīvās un lēmumos, ko Eiropas Parlaments pieņem kopā ar Padomi, kā arī aktos, ko pieņem Padome vai Komisija, norāda to pamatojumu un visus priekšlikumus vai atzinumus, kas bija jāsaņem, ievērojot šo Līgumu.”

4. EKL 300. panta 2. punktā cita starpā ir noteikta to Kopienas nostāju pieņemšanas procedūra, kas jāpauž starptautisku organizāciju institūcijās:

“Ievērojot pilnvaras, kas Komisijai piešķirtas šajā jomā, Padome pēc Komisijas priekšlikuma ar kvalificētu balsu vairākumu pieņem lēmumus par nolīgumu parakstīšanu, reizē ar kuriem var pieņemt arī lēmumus par nolīgumu pagaidu piemērošanu pirms to stāšanās spēkā, kā arī pieņem lēmumus par nolīgumu

1 — Oriģinālvaloda — vācu.

2 — Turpmāk tekstā — “*CITES* konvencija”.

slēgšanu. Padome lēmumus pieņem vienprātīgi, ja nolīgums attiecas uz jomu, par kuru vajadzīga vienprātība, lai pieņemtu iekšējus noteikumus un slēgtu 310. pantā minētos nolīgumus.

vispārēji ietekmēs attiecīgos Kopienu tiesību aktus un var likt tajos izdarīt grozījumus,

Atkāpjoties no 3. punkta noteikumiem, tās pašas procedūras attiecas arī uz lēmumu apturēt kāda nolīguma piemērošanu, kā arī uz tādu nostāju pieņemšanu, kas Kopienas vārdā jāapstiprina kādā ar nolīgumu izveidotā struktūrā, ja šāda struktūra ir uzaicināta pieņemt lēmumus ar juridiskām sekām, izņemot lēmumus, ar ko papildina vai groza attiecīgajā nolīgumā noteikto iestāžu sistēmu.

Eiropas Parlamentam tūlīt un pilnīgi dara zināmu katru lēmumu, kas pieņemts atbilstīgi šim punktam un kas attiecas uz nolīgumu pagaidu piemērošanu vai piemērošanas pārtraukšanu, vai Kopienas nostājas pieņemšanu struktūrā, kas izveidota ar nolīgumu.”

- 3) tā kā *CITES* konvencijas “Gaborones” grozījums nav stājies spēkā, Kopiena vēl nav Konvencijas Līgumslēdzēja puse,
- 4) tādos apstākļos, ja ir paredzēti Kopienas noteikumi, lai sasniegtu Līgumā nospraustos mērķus, dalībvalstis ārpus Kopienas organizatoriskās struktūras nevar uzņemties saistības, kas varētu skart šos noteikumus vai mainīt to darbības jomu.”

6. Lēmuma abos pantos ir noteikts:

5. Apstrīdētā lēmuma preambulas otrajā, trešajā un ceturtajā apsvērumā ir norādīts kopējas nostājas pieņemšanas pamatojums:

“1. pants

“2) Konvencijas pielikumu un konkrētu Līgumslēdzēju pušu rezolūciju grozījumi

Kopienas nostāja, ko dalībvalstīm, kopīgi darbojoties Kopienas interesēs, paredzēts

paust *CITES* Līgumslēdzēju pušu konferences 14. sanāksmē, ir saskaņā ar šā lēmuma pielikumiem.

8. *CITES* konvencija ir starptautiska konvencija. Tās mērķis ir aizsargāt apdraudētās dzīvnieku un augu sugas, kontrolējot starptautisko tirdzniecību ar šo sugu īpatņiem³.

2. pants

Ja 1. pantā minēto nostāju varētu ietekmēt jauna zinātniska vai tehniska informācija, kas darīta zināma pēc šā lēmuma pieņemšanas, bet pirms Līgumslēdzēju pušu konferences 14. sanāksmes vai tās laikā, vai ja sanāksmes laikā nāk klajā ar jauniem priekšlikumiem, par ko Kopienas nostāja vēl nav formulēta, Kopienas nostāju jautājumos, kas ir Kopienas kompetencē, saskaņo uz vietas, pirms Līgumslēdzēju pušu konferenci aicina balsot par šiem priekšlikumiem.”

9. Kopiena vēl nav kļuvusi par Konvencijas līgumslēdzēju pusi⁴. Tās pievienošanās ir atkarīga no *CITES* konvencijas grozījuma, kas vēl nav stājies spēkā. Līdz ar to pašlaik *CITES* līgumslēdzēju pušu konferencēs Eiropas Kopiena piedalās tikai kā novērotāja. Tomēr kopš 1982. gada Kopiena autonomi pieņem tiesību aktus, ar kuriem tā Kopienā īsteno *CITES* konvencijā noteiktos dalībvalstu pienākumus tā, it kā tā pati būtu Konvencijas līgumslēdzēja puse⁵.

10. Jaunākais tiesību akts, lai īstenotu *CITES* konvenciju, ir Padomes 1996. gada 9. decembra Regula (EK) Nr. 338/97 par savvaļas dzīvnieku un augu sugu aizsardzību, reglamentējot to tirdzniecību⁶. Tā tika pieņemta, pamatojoties uz EK līguma 130.s panta 1. punktu (jaunajā redakcijā — EKL 175. panta 1. punkts).

III — Prāvas priekšvēsture

7. Apstrīdētais lēmums tika pieņemts, lai sagatavotu Kopienas nostāju, kas dalībvalstīm jāpauž *CITES* līgumslēdzēju pušu 14. konferencē.

3 — Skat. Padomes 1996. gada 9. decembra Regulas (EK) Nr. 338/97 par savvaļas dzīvnieku un augu sugu aizsardzību, reglamentējot to tirdzniecību (OV L 61, 1. lpp.), preambulas pirmo apsvērumu.

4 — Konvencijas tekstu 80 valstis pieņēma 1970. gada 3. martā. Konvencija stājās spēkā 1975. gada 1. jūlijā.

5 — Padomes 1982. gada 3. decembra Regula (EEK) Nr. 3626/82 par Konvencijas par starptautisko tirdzniecību ar apdraudētajām savvaļas dzīvnieku un augu sugām īstenošanu Kopienā (OV L 384, 1. lpp.).

6 — Iepriekš minēta 2. zemsvītras piezīmē.

11. No 2007. gada 3. līdz 14. jūnijam Hāgā notika *CITES* konvencijas līgumslēdzēju pušu četrpadsmitā konference. Šajā konferencē cita starpā notika balsojumi par Konvencijas pielikumu grozījumiem, kuros ir norādītas aizsargājamās sugas⁷.

12. 2007. gada 4. aprīlī Komisija pieņēma priekšlikumu Padomes lēmumam, ar kuru dara zināmu nostāju, kas jāpieņem Eiropas Kopienas vārdā par konkrētiem priekšlikumiem, kuri bija jāiesniedz izskatīšanai un apstiprināšanai šajā konferencē⁸. Šo ierosināto lēmumu tā pamatoja ar EKL 175. panta 1. punktu (Vide), 133. pantu (Kopēja tirdzniecības politika) un 300. panta 2. punkta otro daļu.

13. 2007. gada 24. maijā Padome vienbalsīgi pieņēma apstrīdēto tiesību aktu ar nosaukumu “Padomes Lēmums”⁹, tomēr juridiskais pamats netika norādīts¹⁰.

7 — Skat. apstrīdētā lēmuma preambulas otro apsvērumu.

8 — Priekšlikums Padomes lēmumam, ar ko formulē nostāju, kas Eiropas Kopienas vārdā jāpieņem par atsevišķiem priekšlikumiem, kuri iesniegti izskatīšanai Konvencijas par starptautisko tirdzniecību ar apdraudētajām savvaļas dzīvnieku un augu sugām (*CITES*) līgumslēdzēju pušu konferences četrpadsmitajā sanāksmē, kas notiks Hāgā, Nīderlandē, no 2007. gada 3. līdz 15. jūnijam (SEC(2007) 443, galīgā redakcija).

9 — Francū valodā — “*Décision du Conseil*”, angļu valodā — “*Council Decision*”.

10 — Lēmums nav publicēts *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī*.

14. Pēc Komisijas neapšaubāmajiem argumentiem Padome atteicās norādīt juridisko pamatu, jo nebija iespējams panākt vienošanos par norādāmo juridisko pamatu. Daži pārstāvji būtu iebilduši pret divkārša materiālā juridiskā pamata norādīšanu EKL 175. panta 1. punkta un 133. panta veidā un vēlētos, lai tiktu norādīts vienīgi EKL 175. panta 1. punkts. Citi būtu atteikušies norādīt EKL 300. panta 2. punkta otro daļu kā formālo juridisko pamatu.

15. Komisija uzskatīja, ka juridiskais pamats bija jānorāda, un uzstāja, lai Padomes lēmuma ievada daļā nepārprotami būtu atsauce uz EKL 133. pantu, 175. panta 1. punktu un 300. panta 2. punkta otro daļu.

IV — Tiesvedība Tiesā

16. Ar 2007. gada 1. augusta pieteikumu Komisija, pamatojoties uz EKL 230. pantu, cēla prasību par “Padomes Lēmumu, ar ko formulē nostāju, kas Eiropas Kopienas vārdā jāpieņem par atsevišķiem priekšlikumiem, kuri iesniegti izskatīšanai Konvencijas par starptautisko tirdzniecību ar apdraudētajām savvaļas dzīvnieku un augu sugām (*CITES*) līgumslēdzēju pušu konferences četrpadsmitajā sanāksmē, kas notiks Hāgā, Nīderlandē, no 2007. gada 3. līdz 15. jūnijam”.

17. Komisijas prasījumi Tiesai ir šādi:

— atcelt šo lēmumu un

— piespriest Padomei atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

18. Padomes prasījumi Tiesai ir šādi:

— noraidīt prasību,

— pakārtoti, gadījumā, ja Tiesa atceltu apstrīdēto lēmumu, atzīt, ka tā iedarbība saglabājas, un

— piespriest prasītājam atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

19. Ar Tiesas priekšsēdētāja 2007. gada 20. novembra rīkojumu Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotajai Karalistei tika atļauts iestāties lietā Padomes prasījumu atbalstam.

20. Komisijas prasība vispirms tika izskatīta rakstveida procesā un pēc tam — 2009. gada 4. marta tiesas sēdē.

V — Juridiskais vērtējums

A — Pieņemamība

21. Vispirms jānoskaidro, vai strīdīgais lēmums vispār ir tiesību akts, ko var apstrīdēt saskaņā ar EKL 230. pantu. Tas Tiesai ir jāpārbauda pēc savas iniciatīvas.

22. Padomes lēmums, ar ko tiek pieņemta *Kopienas nostāja*, neapšaubāmi ir tiesību akts, ko var apstrīdēt saskaņā ar EKL 230. pantu.

Saskaņā ar EKL 230. pantu Tiesa pārbauda Padomes pieņemtos tiesību aktus, un atbilstoši pastāvīgajai judikatūrai prasību atcelt tiesību aktu var celt par visiem iestāžu pieņemtajiem tiesību aktiem, kuri rada tiesiskās sekas, neatkarīgi no to rakstura vai formas¹¹.

23. Citādi tas ir attiecībā uz lēmumu, ko pieņem Padomē sanākušo dalībvalstu pārstāvji un ar kuru dalībvalstis koordinē savu ārējo tirdzniecību. Šāds lēmums nav tiesību akts, ko var apstrīdēt saskaņā ar EKL 230. panta 1. punktu¹². Proti, tas nav Padomes pieņemts tiesību akts, bet gan dalībvalstu pārstāvju kopīgi pieņemts tiesību akts.

24. Izskatāmā lieta nav par standarta gadījumu, kad *Kopienas nostāja* tiek pieņemta saistībā ar nolīgumu, kurā Kopiena ir locekle. Gluži pretēji — Kopiena tieši nav *CITES* konvencijas locekle. Tā kā tādējādi Kopiena nevar piedalīties *CITES* konferencē kā līgumslēdzēja puse, ar apstrīdēto tiesību aktu tiek pieņemta nevis Kopienas nostāja, bet gan nostāja, kas konferencē jāpauž dalībvalstīm kā vienīgajām līgumslēdzējām pusēm.

11 — Skat. tikai 1971. gada 31. marta spriedumu lietā 22/70 Komisija/Padome, ko dēvē arī par *AETR* (*Recueil*, 263. lpp., 39. un 42. punkts), 1981. gada 11. novembra spriedumu lietā 60/81 *IBM/Komisija* (*Recueil*, 2639. lpp., 9. punkts) un 2008. gada 17. jūlija spriedumu lietā C-521/06 *P. Athinaiki Techniki/Komisija* (Krājums, I-5829. lpp., 42. punkts).

12 — Skat. arī manu 2009. gada 26. marta secinājumu lietā C-13/07 Komisija/Padome 33. un nākamos punktus.

25. Ņemot to vērā, jāpārbauda, vai šajā gadījumā runa ir par Padomes pieņemtu tiesību aktu vai lēmumu, ko pieņem Padomē sanākušo dalībvalstu pārstāvji.

26. Lēmuma teksts liecina, ka runa ir par Padomes pieņemtu tiesību aktu. Proti, tajā nepārprotami ir norādīts, ka lēmumu ir pieņēmusi Eiropas Savienības Padome. Kā izriet no apstrīdētā tiesību akta preambulas otrā apsvēruma, *CITES* konvencijas pielikumu grozījumi var skart attiecīgos Kopienas tiesību aktus. Tāpēc lēmumā ir noteikts, kāda nostāja dalībvalstīm jāpauž konferencē. Tātad tiesību akta 1. pantā runa ir par "Kopienas nostāju, ko dalībvalstīm, kopīgi darbojoties Kopienas interesēs, paredzēts pausts [...]".

27. No tā izriet, ka apstrīdētais tiesību akts ir Padomes pieņemts tiesību akts.

28. Turklāt atbilstoši EKL 300. panta 2. punkta otrajai daļai Padomes lēmums nav tikai sagatavojošs akts, bet gan Kopienas viedokļa veidošanas procesa noslēgums. Tajā galīgi un ar saistošu spēku tiek pieņemta Kopienas nostāja, kāda tā Kopienai vēlāk jāpauž starptautiskās organizācijās¹³. Tā kā

13 — Skat. manus iepriekš 12. zemsvītras piezīmē minētos secinājumus lietā Komisija/Padome, 34. punkts.

tajā ir noteikts, kāda nostāja dalībvalstīm jāpauž *CITES* četrpadsmitajā konferencē, tam ir arī saistošas tiesiskās sekas. Līdz ar to tas ir tiesību akts, ko var apstrīdēt saskaņā ar EKL 230. pantu.

novērst tiesību piemērošanā pieļautās kļūdas atkārtējos.

29. Visbeidzot, jāpievēršas Padomes norādei, ka prasība nav pieņemama, jo jau ir īstenojušās visas apstrīdētā tiesību akta sekas un līdz ar to ir zudis prasības priekšmets.

32. Izskatāmajā lietā Komisija ir norādījusi, ka ar prasību tā vēlētos novērst, ka Padome arī turpmāk pieņem līdzīgus lēmumus, kuros nav norādīts juridiskais pamats. Tādējādi pārliecinošā veidā tā vērsas pret atkārtotās risku.

30. Šajā ziņā vispirms jāatgādina, ka privileģēta prasītāja tiesības celt prasību nav atkarīgas no tā, vai ir interese to celt¹⁴.

33. Līdz ar to Komisijas prasība ir pieņemama.

31. Pat ja būtu jābūt interesei celt prasību, šajā gadījumā tā būtu. Proti, attiecībā uz fizisku personu prasībām pret Komisiju Tiesa jau ir atzinusi, ka prasītājam nezūd interese celt prasību, ja prasības celšanas brīdī apstrīdētais lēmums jau ir izpildīts¹⁵ vai apstrīdētais tiesību akts vairs nav piemērojams¹⁶. Šādā situācijā interesi celt prasību Tiesa pamato ar faktu, ka ar prasību varētu

B — *Pamatotība*

34. Komisijas prasība balstās tikai uz vienu atcelšanas pamatu. Komisija iebilst pret to, ka apstrīdētajā lēmumā nav norādīts juridiskais pamats. Tas esot būtisks procesuālo noteikumu pārkāpums, it īpaši EKL 253. pantā paredzētā pienākuma norādīt pamatojumu pārkāpums, un varot būt par iemeslu tiesību akta atcelšanai.

14 — 1987. gada 26. marta spriedums lietā 45/86 Komisija/Padome (*Recueil*, 1493. lpp., 3. punkts).

15 — 1986. gada 24. jūnija spriedums lietā 53/85 AKZO/Komisija (*Recueil*, 1965. lpp., 21. punkts).

16 — 1988. gada 26. aprīļa spriedums lietā 207/86 APESCO/Komisija (*Recueil*, 2151. lpp., 16. punkts).

1) Pienākums norādīt juridisko pamatu

35. EKL 253. pantā ir noteikts, ka regulās, direktīvās un lēmumos norāda to pamatojumu. Pienākums norādīt juridisko pamatu ir daļa no pienākuma norādīt pamatojumu¹⁷.

36. EKL 249. pantā ir norādīti tiesību akti, kurus Kopienas iestādes var pieņemt, lai veiktu savus uzdevumus. No šāda viedokļa ir minētas regulas, direktīvas, lēmumi, ieteikumi un atzinumi.

37. Izskatāmajā lietā lietas dalībniekiem ir domstarpības jautājumā par to, vai apstrīdētais tiesību akts, kas vācu valodas versijā ir nosaukts par “lēmumu”, ir *sui generis* lēmums vai arī lēmums EKL 249. panta nozīmē, uz kuru saskaņā ar EKL 253. pantu attiecas pienākums norādīt pamatojumu.

38. Komisija uzskata, ka lēmums, ar kuru saskaņā ar EKL 300. panta 2. punkta otro daļu pieņem Kopienas nostāju, esot lēmums EKL 249. panta nozīmē un līdz ar to atbilstoši EKL 253. pantam uz to attiecoties pienākums norādīt pamatojumu.

17 — Skat. tikai iepriekš 9. zemsvītras piezīmē minēto spriedumu lietā Komisija/Padome, 9. punkts, un 1988. gada 20. septembra spriedumu lietā 203/86 Spānija/Padome (*Recueil*, 4563. lpp., 36. un nākamie punkti).

39. Turpretī Padome uzskata, ka EKL 253. pants nav jāpiemēro attiecībā uz tādu tiesību aktu, kāds ir izskatāmais tiesību akts. Ja tiek pieņemta nostāja saskaņā ar EKL 300. panta 2. punkta otro daļu, runa esot par *sui generis* lēmumu, kas neesot lēmums EKL 249. panta nozīmē un līdz ar to neietilpstot EKL 253. panta piemērošanas jomā. Tādējādi uz apstrīdēto lēmumu neattiecoties arī pienākums norādīt pamatojumu.

40. Lai pamatotu savu viedokli, Komisija būtībā atsaucas uz to, ka lielākajā daļā valodu, kādās ir tulkots Līgums, EKL 300. panta 2. punkta otrajā un trešajā daļā lietotais termins ir minēts EKL 253. pantā norādītajos tiesību aktos, kuros ir jānorāda pamatojums. Tā, piemēram, franču valodas versijā abās tiesību normās tiek lietots termins “*décision*” un angļu valodas versijā — termins “*decision*”.

41. Turpretī Padome atsaucas uz to, ka četrās valodās, kurās ir tulkots Līgums, termini ir atšķirīgi. Vācu valodā EKL 253. pantā tiek lietots termins “*Entscheidung*”, savukārt EKL 300. panta 2. punkta otrajā un trešajā daļā runa ir par “*Beschluss*”. Dāņu valodā tiek lietots “*beslutning*” un “*afgørelse*”, holandiešu valodā — “*beschikking*” un “*besluit*” un, visbeidzot, slovēņu valodā — “*odločba*” un “*sklep*”. Atšķirīgos terminus četru valodu

versijās Padome uzskata par pierādījumu tam, ka nostājas pieņemšana saskaņā ar 300. panta 2. punkta otro daļu ir *sui generis* lēmums un līdz ar to tas nav lēmums EKL 249. un 253. panta nozīmē.

principā visu valodu versijām ir vienāds juridiskais spēks¹⁹. Ja dažādu valodu versijas atšķiras, to vienveidīgas interpretācijas prasība nozīmē, ka semantiskais saturs tiek noskaidrots, ņemot vērā sistēmiskos un teleoloģiskos apsvērumus²⁰.

42. Lai pamatotu savu viedokli, Apvienotās Karalistes valdība izklāsta EKL 300. panta 2. punkta rašanās vēsturi. Līdz šīs tiesību normas ieviešanai ar Nicas līgumā paredzētajiem grozījumiem tādus tiesību aktus kā apstrīdētais akts, ar kuriem tika pieņemtas Kopienas nostājas, Padome esot pieņēmusi kā *sui generis* lēmumus. Ar grozījumiem dalībvalstis neesot gribējušas aizstāt *sui generis* lēmumu pieņemšanu ar lēmumiem EKL 249. panta nozīmē.

43. Iedziļināšanās 300. panta 2. punkta dažādu valodu versijās liecina, ka lietas dalībnieku argumentiem būtībā ir vienkārši terminoloģisks raksturs.

44. Tomēr tas, ka lielākajā daļā valodu versiju EKL 300. panta 2. punktā tiek lietots tāds pats tiesību akta nosaukums, kāds ir minēts arī EKL 249. un 253. pantā, katrā ziņā ir pirmā norāde par labu Komisijas uzskatam¹⁸. Tai gan tai nevar būt noteicošā nozīme. Tas tādēļ, ka

45. Pret argumentiem, kas ir saistīti vienīgi ar EKL 300. panta 2. punkta otrās daļas terminoloģiju, principā liecina arī tas, ka nekādā veidā nav acīmredzams, ka izskatāmās lietas fakti vispār ietilpst šīs tiesību normas piemērošanas jomā. Pirmajā mirklī šķiet, ka EKL 300. panta 2. punkta otrā daļa ir saistīta tikai ar noligumiem, kuros Kopiena pati ir locekle. Taču izskatāmajā lietā Kopiena tieši nav CITES konvencijas locekle. Ja šī tiesību norma faktiski nebūtu attiecīgais juridiskais pamats, argumenti, kas pienākumu norādīt pamatojumu balsta tikai uz EKL 300. panta 2. punkta otrajā daļā lietoto terminu, neveicinātu lietas virzību.

46. Līdz ar to, lai secinātu, vai apstrīdētais lēmums bija jāpamato, nevar atsaukties vienīgi uz EKL 300. panta 2. punktā lietoto

18 — Tā Tiesa norāda uz virkni vienveidīgu valodu versiju tikai, lai apstiprinātu interpretācijas rezultātu, skat. 1996. gada 15. oktobra spriedumu lietā C-298/94 *Henke* (*Recueil*, I-4989. lpp., 15. punkts).

19 — Citāda pieceja būtu pretrunā Kopienas tiesību vienveidīgas interpretācijas prasībai, skat. tikai 1990. gada 27. marta spriedumu lietā C-372/88 *Cricket St Thomas* (*Recueil*, I-1345. lpp., 18. punkts).

20 — Citu starpā skat. 1977. gada 27. oktobra spriedumu lietā 30/77 *Bouchereau* (*Recueil*, 1999. lpp., 13. un 14. punkts), 1995. gada 7. decembra spriedumu lietā C-449/93 *Rockfon* (*Recueil*, I-4291. lpp., 28. punkts), 1996. gada 24. oktobra spriedumu lietā C-72/95 *Kraaijeveld* u.c. (*Recueil*, I-5403. lpp., 28. punkts) un 2000. gada 13. aprīļa spriedumu lietā C-420/98 *W.N.* (*Recueil*, I-2847. lpp., 21. punkts).

terminoloģiju. Drīzāk galvenā nozīmē ir materiāliem kritērijiem, kādiem jāpiemīt tiesību aktiem, lai tos varētu kvalificēt kā lēmumus, kuros jānorāda pamatojums, EKL 249. un 253. panta nozīmē.

47. Materiālā ziņā “lēmums” EKL 249. panta nozīmē raksturīgs ar to, ka tam ir saistošas un tiešas tiesiskās sekas un ir norādīts adresāts.

48. Standarta gadījumā, ko ņem vērā EKL 300. panta 2. punkta otrā daļa, tiek pieņemta Kopienas nostāja, kas Komisijai jāpauž starptautiskā organizācijā, kurā Kopiena ir locekle. Līdz ar to šādam tiesību aktam nav tieša adresāta, jo citas institūcijas rīcība tajā ir noteikta vienīgi Kopienas iekšienē. Tas liecina, ka šāds tiesību akts nav lēmums EKL 249. panta nozīmē, bet gan ir *sui generis* lēmums.

49. Turpretī izskatāmajā lietā tiesību akts ir adresēts dalībvalstīm. Ar to tiek pieņemta nostāja, kas jāpauž *dalībvalstīm*, jo Kopiena tieši nav starptautiskās organizācijas locekle, kaut arī saskaņā ar Padomes un Komisijas viedokli Kopienas iekšienē tai ir pilnvaras saistībā ar noligumu. Līdz ar to apstrīdētā tiesību akta adresāts, kā to ir norādījusi arī Padome, ir dalībvalstis. Tādējādi tas vairāk ir lēmums EKL 249. panta nozīmē nekā EKL

300. panta 2. punkta otrās daļas standarta gadījums.

50. Tomēr galu galā izskatāmajā lietā nav būtiski, vai attiecīgais lēmums ir jākvalificē kā lēmums EKL 249. panta nozīmē vai kā *sui generis* lēmums.

51. Tas tādēļ, ka arī tad, ja apstrīdētais tiesību akts tiek kvalificēts kā *sui generis* lēmums, uz to attiecas pienākums norādīt pamatojumu. Atkarībā no dogmatiskā secinājuma tas izriet vai nu no termina “lēmums” plašas interpretācijas EKL 253. pantā, vai arī no tā piemērošanas pēc analogijas. No principā paredzētā pienākuma norādīt pamatojumu jānošķir pienākuma norādīt pamatojumu apjoms (tikai juridiskā pamata vai arī plašāka pamatojuma norādīšana), un šim jautājumam es pievērsīšos turpmāk.

52. EKL 253. pantā noteiktais pienākums norādīt pamatojumu nozīmē, ka visos tajā minētajos tiesību aktos tiek norādīti apsvērumi, kuru rezultātā iestāde šos aktus ir pieņēmusi. Par EKL 253. pantā noteiktā pienākuma norādīt pamatojumu iemeslu Tiesa galvenokārt uzskata apstākli, ka Tiesai

ir jānodrošina iespēja īstenot savu pārbaudes funkciju²¹. Turklāt gan dalībvalstīm, gan ieinteresētajām personām šādi būtu jāuzzina nosacījumi, ar kuriem Kopienas iestādes ir piemērojušas līgumu²².

53. Tomēr pienākuma norādīt pamatojumu mērķis nodrošināt pēc iespējas plašu tiesisku pārbaudi attiecās ne tikai uz lēmumiem EKL 249. panta nozīmē, bet tādā pašā veidā arī uz tādu tiesību aktu, kāds ir apstrīdētais tiesību akts, kurš rada saistošas tiesiskas sekas.

54. EKL 230. pantu Tiesa ir interpretējusi tādējādi, ka prasību atcelt tiesību aktu var celt par visiem iestāžu pieņemtajiem tiesību aktiem, kuri rada tiesiskas sekas, neatkarīgi no to rakstura vai formas²³. Līdz ar to ir pareizi uz šiem tiesību aktiem paralēli attiecināt pienākumu norādīt pamatojumu, lai Tiesa varētu īstenot savu pārbaudes funkciju. Tādējādi EKL 253. pants neattiecas tikai uz EKL 249. pantā minētajiem tiesību aktiem, kuri nerada saistošas tiesiskas sekas, proti, uz ieteikumiem un atzinumiem. Līdz ar to jāsecina, ka EKL 253. panta piemērošanā tieši tāpat kā EKL 230. panta piemērošanā jāņem vērā, vai tiesību akts rada saistošas

tiesiskas sekas. Tāpēc ir jāpamato arī *sui generis* lēmumi, kuri rada tiesiskas sekas.

55. Juridiskā pamata norādīšana kā pamatojuma minimālais nosacījums ir nepieciešama arī, lai nodrošinātu EKL 5. panta 1. punktā atzīto kompetences piešķiršanas principu. Šis princips paredz, ka Kopiena darbojas saskaņā ar tai piešķirtajām pilnvarām un izvirzītajiem mērķiem, un tas attiecas gan uz Kopienas iekšējo darbību, gan darbību starptautisko tiesību jomā²⁴. Bez pienākuma norādīt juridisko pamatu varētu pastāvēt risks, ka neskaidra juridiskā pamata gadījumā Kopiena īstenos kompetences, kas patiesībā pienākas dalībvalstīm. Turklāt šādos gadījumos pienākumam norādīt pamatojumu ir arī brīdināšanas funkcija. Pirms tiesību akta izdošanas tas piespiež kompetentās iestādes aizdomāties, vai Kopienai vispār ir kompetence attiecīgajā jautājumā.

56. Juridiskais pamats ir jānorāda arī, lai aizsargātu lēmumu pieņemšanu Padomē. EKL 300. panta 2. punkta pirmajā daļā ir paredzēts, ka lēmumu pieņem ar kvalificētu balsu vairākumu, izņemot gadījumu, ja nolīgums attiecas uz jomu, par kuru vajadzīga vienprātība, lai pieņemtu iekšējus noteikumus. Līdz ar to balsošanas režīms ir atkarīgs no attiecīgā juridiskā pamata. Tādējādi ar pienākumu to nepārprotami norādīt tiek nodrošināts, ka juridisko pamatu un līdz ar to arī balsošanas režīmu Padome nosaka

21 — Iepriekš 11. zemsvītras piezīmē minētais spriedums lietā Komisija/Padome ("AETR"), 11. punkts.

22 — Skat. 1997. gada 13. maija spriedumu lietā C-233/94 Vācija/Parlaments un Padome (*Recueil*, I-2405. lpp., 25. punkts) ar atsauci uz 1994. gada 17. maija spriedumu lietā C-41/93 Francija/Komisija (*Recueil*, I-1829. lpp., 34. punkts).

23 — Skat. tikai iepriekš 11. zemsvītras piezīmē minēto spriedumu tā dēvētajā AETR lietā, 38./42. punkts, iepriekš 11. zemsvītras piezīmē minēto spriedumu lietā IBM/Komisija, 9. punkts, un iepriekš 11. zemsvītras piezīmē minēto spriedumu lietā *Athinaiki Techniki*/Komisija, 42. punkts.

24 — Skat. 1996. gada 28. marta atzinumu lietā 2/94 "ECTK atzinums" (*Recueil*, I-1759. lpp., 24. punkts).

pirms lēmuma pieņemšanas. Tas ir vēl jo nozīmīgāk, jo balsošanas režīms var ietekmēt arī lēmuma būtību. Piesardzības nolūkā noteikta vienprātība var izraisīt lēmuma pieņemšanu ar vienkāršu minimālu konsensu un līdz ar to citādu rezultātu nekā tad, ja lēmums tiktu pieņemts ar kvalificētu balsu vairākumu.

sarunu procesā. Kā Padome jau ir norādījusi tiesas sēdē, tas tomēr nenozīmē, ka tiesību aktu nevar izsniegt pēc personu pieprasījuma. Lai aizsargātu Kopienas pozīciju sarunu procesā, būtu pietiekami, ja šādi tiesību akti tiktu publicēti tikai pēc konferenču beigām.

57. Turklāt par labu pienākumam norādīt pamatojumu liecina arī pārskatāmības princips. Tas ir atzīts Līguma par Eiropas Savienību 1. panta otrajā daļā, kur ir noteikts, ka lēmumu pieņemšana ir cik iespējams atklāta. Kā Tiesa jau ir atzinusi saistībā ar Regulu (EK) Nr. 1049/2001²⁵, pārskatāmības principam ir īpaša nozīme, kad Padome darbojas likumdevēja statusā²⁶. Pārskatāmība šajā kontekstā palīdz stiprināt demokrātiju, dodot pilsoņiem iespēju pārbaudīt tiesību akta pamatā esošās informācijas kopumu²⁷.

58. Cik iespējams pārskatāma lēmumu pieņemšana nozīmē arī to, ka tiesību aktā tiek norādīts tā juridiskais pamats. Uz pārskatāmības principu var atsaukties arī izskatāmajā lietā, lai gan šāda veida tiesību akti ne vienmēr tiek publicēti. Iespējams, Padome vispirms atturas no publicēšanas, lai Kopienas nostājas atklāšana nevājinātu tās pozīciju

59. Iebilstot pret pienākumu norādīt pamatojumu *sui generis* tiesību aktos, Padome atsaucas uz Tiesas spriedumu lietā *AETR*. Komisija neuzskata atsauci uz šo spriedumu par pamatotu, jo tajā runa bija tikai par “noteiktu procedūru” Padomē, nevis tiesību aktu, kas būtu līdzīgs strīdīgajam tiesību aktam.

60. Lieta *AETR* bija par prasību, ko Komisija cēla par Padomes lēmumu. Šis lēmums bija par ANO Eiropas Ekonomikas komisijas ietvaros notikušajām Kopienas dalībvalstu sarunām par Eiropas Līgumu par transportlīdzekļu apkārpju darbu starptautiskajos autopārvadājumos un tā noslēgšanu. Šajā lēmumā “pēc tam, kad tās locekļi bija apmainījušies viedokļiem ar Komisijas pārstāvi, Padome nonāca pie vairākiem “secinājumiem” par to, kāda nostāja dalībvalstu valdībām jāņem izšķirošajās sarunās par *AETR*”²⁸. Līdz ar to *prima facie* starp spriedumu lietā *AETR* un izskatāmās lietas apstākļiem ir zināma līdzība.

25 — Eiropas Parlamenta un Padomes 2001. gada 30. maija Regula (EK) Nr. 1049/2001 par publisku piekļuvi Eiropas Parlamenta, Padomes un Komisijas dokumentiem (OV L 145, 43. lpp.).

26 — 2008. gada 1. jūlija spriedums apvienotajās lietās C-39/05 P un C-52/05 P *Zviedrija un Turco*/Padome (Krājums, I-4723. lpp., 46. punkts).

27 — Iepriekš 26. zemsvītras piezīmē minētais spriedums apvienotajās lietās *Zviedrija un Turco*/Padome, 46. punkts.

28 — Iepriekš 11. zemsvītras piezīmē minētais spriedums lietā *Komisija/Padome* (“*AETR*”), 44./45. punkts.

61. Tomēr par sprieduma formulējumu šajā vietā jāatgādina, ka Tiesai nebija īpaša nodoma sniegt principiālu atzinumu, bet gan tikai izlemt konkrēto lietu. Par to liecināja tas, ka sarunu procesā Padomē piedalījās Komisijas pārstāvis un līdz ar to Komisija kā vienīgā ieinteresētā persona²⁹ jau bija plaši informēta par tiesību akta izstrādi.

saskaņā ar EKL 300. panta 2. punkta trešo daļu.

62. Tomēr, ja EKL 300. panta 2. punkta otrā daļa būtu izskatāmā tiesību akta juridiskais pamats, eksistētu kāda trešā persona, kura nepiedalījās tiesību akta izstrādē, un tāpēc to interesē tiesību akta pamatojums, proti, vismaz norādītais juridiskais pamats.

63. Tas tādēļ, ka EKL 300. panta 2. punkta trešajā daļā Padomei ir noteikts pienākums Parlamentam nekavējoties un pilnīgi darīt zināmu katru pieņemto lēmumu. Tam nekavējoties būtu bijis jānosūta apstrīdētais lēmums. No šāda viedokļa juridiskā pamata norādīšana būtu nepieciešama arī tāpēc, lai būtu skaidri redzamas Parlamenta tiesības uz informāciju un šādā veidā būtu iespējama šo tiesību ievērošanas efektīva kontrole. Tā kā izskatāmajā lietā Padome tiesību aktu nosūtīja Parlamentam tikai pēc sešām nedēļām no tā pieņemšanas brīža vienlaikus ar *CITES* konferences sākumu, principā netika pietiekami izpildīta tūlītējas informēšanas prasība

64. Līdz ar to — pretēji Padomes viedoklim — apstrīdētais tiesību akts neattiecas vienīgi uz dalībvalstīm.

65. Principā attiecībā uz Komisijas paziņojumu, saskaņā ar kuru dalībvalstīm katru gadu vispārīgā un sistemātiskā veidā jāinformē Komisija par noteiktas kategorijas uzņēmumu finanšu attiecībām, Tiesa ir precizējusi pienākuma norādīt pamatojumu piemērošanas jomu vēlākā spriedumā. Saskaņā ar to tiesiskās drošības princips noteic, ka ikviena tiesību akta, kas paredz radīt tiesiskas sekas, obligātajam raksturam ir jābūt pamatotam ar Kopienų tiesību normu, kura skaidri ir jānorāda kā juridiskais pamats un kura paredz formu, kādā tiesību akts ir jāpieņem³⁰.

66. Turpmāk jāaplūko Apvienotās Karalistes iebildums par pienākuma norādīt pamatojumu praktiskumu. Apvienotā Karaliste uzskata, ka, paredzot pienākumu norādīt pamatojumu tādiem tiesību aktiem, kāds ir izskatāmais tiesību akts, to izstrāde kļūtu

29 — Atšķirībā no EKL 300. panta 2. punkta otrās daļas noteikumiem toreiz nebija pienākuma informēt Parlamentu.

30 — 1993. gada 16. jūnija spriedums lietā C-325/91 Francija/Komisija (*Recueil*, I-3283. lpp., 26. punkts).

pārāk smagnēja un neelastīga. No šāda viedokļa Padome norāda, ka, lai pieņemtu apstrīdēto tiesību aktu, no Komisijas priekšlikuma līdz konferences sākumam tās rīcībā bija tikai divi mēneši.

67. Attiecībā uz šiem iebildumiem jāatzīst, ka tieši ārējā tirdzniecībā liela nozīme ir elastīgām darbības iespējām. Sarežģījumus, kas iespējami rodas šajā sakarā, var novērst ar elastīgām prasībām attiecībā uz pienākuma norādīt pamatojumu apjomu. Atkarībā no tiesību akta veida un tā konteksta var būt nepieciešams vairāk vai mazāk detalizēts pamatojums³¹. Tomēr pamatojuma minimālajam nosacījumam vienmēr ir jābūt prasībai norādīt juridisko pamatu. Šīs prasības izpilde nekad nevarētu izraisīt pārmērīgas pamatošanas pūles.

68. Līdz ar to nevar piemērot izņēmumu arī laika trūkuma dēļ. Jo komplicētāka ir tēma un jo vairāk juridisko pamatu var izvēlēties, jo būtiskāk un steidzamāk ir gūt skaidrību par attiecīgajiem juridiskajiem pamatiem un jo intensīvāk šī tēma ir jāpārbauda. No kompetences piešķiršanas principa izriet, ka Kopiena drīkst darboties tikai saskaņā ar Līguma piešķirtajām pilnvarām. Tāpēc pirms kāda pasākuma tai ir obligāti jāgūst skaidrība par to, ar kādu juridisko pamatu tai ir piešķirta šī

kompetence. Pēc tam tās ierakstīšana tiesību aktā nevar būt pārmērīgi darbietilpīga. Nepietiku arī ar to — kā apgalvo Padome —, ja juridisko pamatu norādītu vēlāk kādā varbūtējā tiesību aktā par *CITES* konvencijas grozījumu ieviešanu Kopienas tiesībās. Tas neko nemaina tajā ziņā, ka Kopienai kompetence ir vajadzīga arī attiecībā uz *CITES* konferencē paužamā dalībvalstu viedokļa noteikšanu, kas tādā gadījumā ir norādāma arī šajā tiesību aktā³².

69. Visbeidzot, jāpievēršas arī Padomes argumentam, ka iepriekš līdzīgos lēmumos tāpat nebija norādīts juridiskais pamats. Nevar piekrist šim, ar iepriekšējo praksi pamatotajam argumentam, jo tikai Padomes prakse nevar grozīt līgumu normu saturu un tādējādi arī nevar radīt precedentu³³.

70. Kopumā jāsecina, ka uz apstrīdēto tiesību aktu attiecās pienākums norādīt juridisko pamatu.

31 — 2000. gada 30. marta spriedums lietā C-265/97 P *VBA/Florimex u.c.* (*Recueil*, I-2061. lpp.), 2008. gada 10. jūlija spriedums lietā C-413/06 P *Bertelsmann un Sony Corporation of America/Impala* (Krājums, I-4951. lpp., 166. punkts) un 2008. gada 22. decembra spriedums lietā C-333/07 *Regie Networks* (Krājums, I-10807. lpp., 63. punkts).

32 — Šajā sakarā skat. 2003. gada 21. janvāra spriedumu lietā C-378/00 Komisija/Parlaments un Padome (*Recueil*, I-937. lpp., 66. punkts), kurā Tiesa ir atzinusi, ka Kopienas tiesību akta pamatojums ir jānorāda pašā tiesību aktā.

33 — Skat. 1988. gada 23. februāra spriedumu lietā 68/86 Apvienotā Karaliste/Padome (*Recueil*, 855. lpp., 24. punkts) un 1996. gada 26. marta spriedumu lietā C-271/94 Parlaments/Padome (*Recueil*, I-1689. lpp., 24. punkts).

2) Juridiskā pamata nenorādīšanas sekas

71. Turpmāk vēl jānoskaidro, kā juridiskā pamata nenorādīšana ietekmē tiesību akta spēkā esamību.

tiktu norādīts vienīgi EKL 300. panta 2. punkts kā procesuālais juridiskais pamats vai arī vienīgi materiālais juridiskais pamats, gan par to, lai tiktu norādīta abu šo pamatu kombinācija. Bez rezultātiem beidzās arī diskusija par attiecīgo materiālo kompetences pamatu — vai nu tikai EKL 175. pantu, vai arī EKL 175. pantu kombinācijā ar EKL 133. pantu.

a) Vai juridisko pamatu var noteikt, pamatojoties uz citiem tiesību akta elementiem?

72. Tas, ka nav precīzas norādes uz konkrētu Līguma noteikumu, vienmēr nav EKL 253. pantā paredzētā pienākuma norādīt pamatojumu pārkāpums, kas var būt par iemeslu tiesību akta atcelšanai. Nav būtiska procesuāla pārkāpuma, ja tiesību akta juridisko pamatu var noteikt, pamatojoties uz citiem šā akta elementiem³⁴.

74. Šķiet, ka savos rakstveida apsvērumos tiesvedībā Tiesā Padome un Komisija balstās uz to, ka apstrīdētā tiesību akta procesuālais juridiskais pamats ir EKL 300. panta 2. punkta otrā daļa. Šajā tiesību normā ir noteikta pieņemšanas procedūra lēmumiem, ar kuriem pieņem nostājas, “kas Kopienas vārdā jāapstiprina kādā ar nolīgumu izveidotā struktūrā, ja šāda struktūra ir uzaicināta pieņemt lēmumus ar juridiskām sekām.”

73. Tomēr izskatāmajā lietā juridisko pamatu nevar nepārprotami noteikt, pamatojoties uz citiem tiesību akta elementiem. Vispirms tas izriet no tā, ka sarunu procesā Padomē notika asi strīdi par to, kāds ir atbilstīgais juridiskais pamats, un tika apspriesti visdažādākie priekšlikumi. No šāda viedokļa Komisija neapšaubāmi norāda, ka tika diskutēts gan par to, lai

75. Šajā sakarā rodas arī jautājums, vai EKL 300. panta 2. punkta otrā daļa jāpiemēro tikai tādās situācijās, kad Kopiena ir starptautiska nolīguma locekle. Par to it īpaši liecina sistēmiskā interpretācija, jo šī panta 1. punkts neapšaubāmi ir tikai par starptautisku nolīgumu noslēgšanu ar Kopienu. Tomēr *CITES* konvencijā Kopiena pati nav locekle, bet tās locekles ir tikai dalībvalstis.

34 — Iepriekš 14. zemsvītras piezīmē minētais spriedums lietā Komisija/Padome, 9. punkts.

76. Savukārt saskaņā ar teleoloģisko interpretāciju EKL 300. panta 2. punkta otrā daļa varētu būt jāpieņem arī attiecībā uz noligumiem, kas ietilpst Kopienas kompetences jomā, bet kuru locekle Kopiena vēl nevar būt starptautiskā nolīguma uzbūves dēļ.

kos pamatus. Varētu norādīt gan tirdzniecības politiku, gan vides politiku, gan arī to kombināciju³⁶.

77. Arī tieši šīs interpretācijas problemātikas dēļ nevar uzskatīt, ka attiecīgais juridiskais pamats nepārprotami izriet no apstrīdētā tiesību akta.

80. Līdz ar to no tiesību akta nevar nepārprotami izdarīt secinājumus par atbilstīgo juridisko pamatu.

78. Pat ja EKL 300. panta 2. punkta otro daļu pieņem kā juridisko pamatu, nebūtu pietiekami norādīt vienīgi šo procesuālo normu kā juridisko pamatu. Tieši pretēji — tiesību aktā ir vajadzīgs arī materiālais juridiskais pamats, no kura izriet kompetences apjoms un līdz ar to galu galā — EK līgumā noteiktā Kopienas rīcības brīvība³⁵.

b) Vai runa ir tikai par formālu trūkumu?

81. Padome uzskata, ka pat tad, ja pamatums būtu jānorāda, tas nedrīkstētu būt par iemeslu tiesību akta atcelšanai, jo runa ir tikai par formālu tiesību akta trūkumu.

79. Tomēr no apstrīdētā tiesību akta nepārprotami nevar secināt arī materiālo juridisko pamatu, jo šeit var izvēlēties vairākus juridis-

82. Lietās, kurās tika izskatīta nepareiza juridiskā pamata izmantošana papildus atbilstošam juridiskajam pamatam, Tiesa ir atzi-

35 — Šajā sakarā skat. manus secinājumus iepriekš 12. zemsvirtras piezīmē minētajā lietā Komisija/Padome, 47. punkts.

36 — Jautājumā par EKL 133. panta un 175. panta 1. punkta kombinēšanas iespējamību skat. 2006. gada 10. janvāra spriedumu lietā C-178/03 Komisija/Parlaments un Padome (Krājums, I-107. lpp., 59. punkts), 2008. gada 6. novembra spriedumu lietā C-155/07 Parlaments/Padome (Krājums, I-8103. lpp., 77.–83. punkts), 2006. gada 10. janvāra spriedumu lietā C-94/03 Komisija/Padome (Krājums, I-1. lpp., 52.–55. punkts), manus secinājumus šajās lietās, kā arī ģenerālvokāta Pojareša Maduru [*Poaires Maduro*] 2009. gada 26. marta secinājumus lietā C-411/06 Komisija/Parlaments un Padome (lieta atrodas izskatīšanā Tiesā, 6. punkts).

nusi, ka šāds fakts var būt par iemeslu attiecīgā tiesību akta atcelšanai tikai tādā gadījumā, ja tas ir kas vairāk nekā tikai formāla rakstura tūkums, tātad trūkums, kas varēja ietekmēt piemērojamo procedūru un tādējādi arī tiesību akta būtību³⁷.

starp Kopienu un dalībvalstīm. Arī šī iemesla dēļ runa nevar būt par vienkārši formālu trūkumu³⁸.

83. Šo judikatūru ir grūti attiecināt uz lietu, kurā nav norādīts nekāds juridiskais pamats. Ja nav norādīts nekāds juridiskais pamats, ir grūti noteikt, kāda procedūra vispār ir tikusi piemērota un vai juridiskā pamata nenorādīšana varēja ietekmēt piemērojamo procedūru. Tādēļ gadījumos, kad pamatojuma trūkumu veido pilnībā nenorādīts juridiskais pamats, tas katrā ziņā pamatoti jāuzskata par tik būtisku pārkāpumu, kam vienmēr būtu jābūt par iemeslu lēmuma atcelšanai. Tas tādēļ, ka, kā minēts iepriekš, juridiskā pamata norādīšana ir minimālā prasība, norādot pamatojumu.

3) Starpsecinājumi

85. Kopumā jāsecina, ka apstrīdētais tiesību akts ir jāatceļ, jo nav norādīts juridiskais pamats.

84. Visbeidzot, arī turpmāk norādītais apsvērumš liecina, ka nevar atzīt vienkārši formālu trūkumu. Runājot par apstrīdētā tiesību akta materiālo juridisko pamatu, vērā ņemams ir EKL 133. pants, 175. pants, kā arī šo abu pantu kombinācija. EKL 133. pants paredz ekskluzīvu Kopienas kompetenci, savukārt EKL 175. pants paredz Kopienas un dalībvalstu dalītu kompetenci. Izvēle starp šiem abiem pantiem līdz ar to ietekmē kompetences sadali

VI — Par tiesību akta iespējamās atcelšanas seku ierobežošanu

86. Ja apstrīdētais lēmums tiktu atcelts, Padome ir lūgusi saglabāt tā iedarbību. Šis lūgums ir jāņem vērā.

37 — Skat. 1988. gada 27. septembra spriedumu lietā 165/87 Komisija/Padome (*Recueil*, 5545. lpp., 19. un 20. punkts) un 2004. gada 14. decembra spriedumu lietā C-210/03 *Swedish Match* (Krājums, I-11893. lpp., 44. punkts un tajā minētā judikatūra).

38 — Šajā sakarā skat. ģenerālvokāta Pojareša Maduru secinājumus iepriekš 36. zemsvītras piezīmē minētajā lietā Komisija/Parlaments un Padome, 7. punkts.

87. Saskaņā ar EKL 231. panta 2. punktu Tiesa, ja uzskata par vajadzīgu, var noteikt, kuras no par spēkā neesošu pasludināta tiesību akta sekām jāuzskata par saistošām. Lai gan, kā izriet no šīs tiesību normas teksta, tā patiesībā attiecas tikai uz regulām, tomēr Tiesa to pēc analogijas ir piemērojusi arī lēmumiem³⁹.

89. Tomēr Padomei nav jāuzdod pieņemt jaunu lēmumu, neatkārtojot tiesību piemērošanā pieļauto kļūdu. Tā kā *CITES* četrpadsmitā konference jau ir notikusi, nebūtu jēgas uzdot Padomei vēlreiz noteikt savu nostāju attiecībā uz šo konferenci.

VII — Tiesāšanās izdevumi

88. Izskatāmajā lietā apstrīdētā lēmuma seku saglabāšana ir pamatota, jo *CITES* četrpadsmitā konference jau ir notikusi un tajā ir pieņemti lēmumi. Iepriekš pieņemta lēmuma, ar ko nosaka Kopienas nostāju, atcelšana gan negrozītu šo lēmumu saistošo raksturu dalībvalstīm starptautiskā mērogā, jo atbilstoši vispārējām starptautisko tiesību normām iekšējo tiesību normu pārkāpumi attiecībā uz tādas nostājas sagatavošanu, kas jāpauž starptautiskā konferencē, principā ir mazsvarīgi. Tomēr Kopienā varētu rasties juridiskā nenoteiktība attiecībā uz konferencē izlemtajiem jautājumiem. Tādējādi, lai novērstu jebkādu juridisko nenoteiktību, ir jāsaglabā apstrīdētā lēmuma iedarbība.

90. Saskaņā ar Reglamenta 69. panta 2. punktu lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlidzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Tā kā Padomei spriedums kopumā ir nelabvēlīgs un Komisija ir prasījusi atlidzināt tiesāšanās izdevumus, Padomei ir jāpiespriež atlidzināt tiesāšanās izdevumus.

39 — 1998. gada 28. maija spriedums lietā C-22/96 *Parlaments/Padome* (*Recueil*, I-3231. lpp., 42. punkts) un iepriekš 36. zemsviras piezīmē minētais spriedums lietā *Parlaments/Padome*, 87. punkts.

91. Saskaņā ar Reglamenta 69. panta 4. punktu Apvienotajai Karalistei, kas iestājusies lietā, savi izdevumi jāsedz pašai.

VIII — Secinājumi

92. Ņemot vērā iepriekš izklāstītos apsvērumus, es piedāvāju Tiesai:

- 1) atcelt Padomes 2007. gada 24. maija Lēmumu, ar ko formulē nostāju, kas Eiropas Kopienas vārdā jāpieņem par atsevišķiem priekšlikumiem, kuri iesniegti izskatīšanai Konvencijas par starptautisko tirdzniecību ar apdraudētajām savvaļas dzīvnieku un augu sugām (*CITES*) ligumslēdzēju pušu konferences četrpadsmitajā sanāksmē, kas notiks Hāgā, Nīderlandē, no 2007. gada 3. līdz 15. jūnijam;
- 2) saglabāt šīs rezolutīvās daļas 1. punktā minētā lēmuma iedarbību;
- 3) Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotā Karaliste pati sedz savus tiesāšanās izdevumus. Pārējos tiesāšanās izdevumus sedz Eiropas Savienības Padome.